(reportáž z koncertu Two Voices)

Když jsem se v polovině sedmdesátých let minulého století v rámci vysokoškolského studia připravoval na kariéru velitele tankové čety ve studijním středisku Tankodrom ve Strašicích, netušil jsem, že se tady narodilo hezké černovlasé děvče, kterému sudičky daly do kolébky či do kočárku hodně darů. Uteklo pár (tedy více než dvě) let a večer 24. dubna 2014 jsem se s tím děvčetem setkal v kavárně Caféidoskop v Praze. Děvče se jmenuje **Jana Rychterová** a ten večer nebyla sama. Pokud Jana zpívá svůj repertoár, neobejde se bez svého alter ega, houslisty a showmana
Vladimíra Pecháčka
, který si kdysi dal mezi jméno a příjmení „imeno po otčistvu“, Iljič. Vladimír proto občas děkuje slovem „spasibo“, ale přezdívka není po politikovi, který může za spoustu lidského utrpení, ale po mnohem sympatičtějším Petru Iljiči Čajkovském.

Večer v kavárně však nepatřil jen uvedené dvojici. Vedle Jany stála vysoká, štíhlá, krásná a obrýlená dívka - **Gábina Pešinová**, jinak sólistka Státní opery Prahy, majitelka nádherného sopránu. Janu, nevím přesně kdy, potkal nápad vzít slavná díla klasické hudby a opatřit je svými texty. Nápad je to jistě originální, ale krom vtipných textů, které Janě nikdy nechyběly, je třeba mít k interpretaci i hlas. V současnosti s Janou kromě Gábiny zpívá i
Dája Šimíčková
, mimo jiné jedna ze Sester Havelkových, což samo o sobě je dostatečnou „legitimací“ být součástí dvojice s názvem
Two Voices
, které spolu s Vladimírem Iljičem patřil večer v plně obsazené kavárně. Jana ráda zpívá o jídle, byť dokázala velmi zeštíhlet. Proto jako první zazněl valčík
Na krásném modrém Dunaji
od Johana Strausse s názvem
O jídle sním
. Od stejného autora a na podobné téma se v předehře k operetě
Netopýr
zpívalo na téma
Cukrkandl
. V ní, ale i jindy, vynikaly úžasné cukrkandlové Gábininy vysoké sopránové tóny. Konečně

„Papá Strauss“ zněl v jeho
Annen
polce na téma
Nebudu makat
. Pro příznivce i odpůrce GPS si Jana v písni
Navigace
vypůjčila skladbu J. S. Bacha
Badinerie
s úvodem a závěrem Vladimírova hlasu oznamujícím, že jsme dojeli do cíle. Zde zcela jistě využil Vladimír svých dlouholetých zkušeností televizního moderátora dopravního zpravodajství, než byl vystřídán sadou dlouhonohých blondýn. Nápad zpívat na Beethovenovu
Osudovou
s názvem
Betonu káď
o betonu desítce a dvacítce by se jistě líbil i autorovi. Krom prověřené klasické vážné doby došlo i na modernější autory, například na ABBU ve skladbě
Money
s původním textem nebo na česko - anglický text ve
Stand by me
, kde si Vladimír stěžuje na svou osamělost šviháka lázeňského. Dostalo se i na písně s hudbou a textem Jany Rychterové, jež dala kolovat svou poslední desku, která bude pokřtěna 27. května, pravděpodobně v Semaforu. Zazněla žádaná píseň
Argentinec
, líčící tajné touhy ženy navštěvující kurzy oblíbené zumby i vážný Můj anděli (Jana umí napsat a zazpívat i tuto stránku své tvorby) či píseň Pošťácká, vytleskaná publikem. Čas přímo letěl a nakonec zněla píseň
Povolená
, založená na slovní hříčce v podstatě dvou slov,
Chechtavá
s šíleným smíchem autorky srovnatelným se scénkou Vlasty Buriana V záchvatu smíchu a úplně na konci lidová
Dobrú noc
. Je krásné, když v dnešní době plné starostí, blbců ve vysokých funkcích či „šlágr televizí“ zní dvě hodiny chytré a vtipné texty, interpretované lehce a krásnými hlasy. Kdo tvrdí, že ženy nemají smysl pro humor, ať si jde poslechnout Janu Rychterovou nebo Two Voices. Ostatně Janu s Vladimírem můžete slyšet 6. září v Toulcově dvoře na festivalu
FOLKomín 2014
. Jana mi ten večer řekla, že v počátcích jejího účinkování napsal po poslechu její první desky slavný Jiří moravský Brabec, že na sobě musí ještě hodně pracovat. Pane kolego, už se stalo…